

UMBRA MUNTELUI

GREGORY DAVID
ROBERTS

Traducere din limba engleză și note de
Adina Rațiu

<http://www.all.ro/umbra-muntelui.html>

Pentru Zeiță

Partea I

Capitolul 1

Sursa tuturor lucrurilor, lumina, are mai multe forme decât sunt stele pe cer. Un singur gând frumos este suficient pentru a o face să strălucească. Însă o singură greșeală poate pârloli o întreagă pădure în suflet, ascunzând toți aștrii de pe cer. Iar, în vreme ce greșeala încă te mistuie, iubirea ori credința pierdută îți poate da senzația că totul s-a sfârșit, că nu poți merge mai departe. Dar acest lucru nu este adevărat. Nu este câtuși de puțin adevărat. Indiferent ce ai făcut, indiferent unde te-ai rătăcit, lumina nu te părăsește niciodată. Orice lucru bun care s-a stins în tine poate reînvia, dacă ți-o dorești din tot sufletul. Inima nu știe să renunțe, pentru că inima nu știe să mintă. Îți ridici privirea din carte, întâlnești zâmbetul unui necunoscut și căutarea reîncepe. Nu se aseamănă cu ceea ce a fost. Este întotdeauna diferită. Însă noua pădure ce crește în inima deja vătămată este, uneori, mai deasă și mai puternică decât înaintea pârlolului. Iar, dacă zăbovești o clipă acolo, în lumina renăscută din lăuntru tău, ierți totul și nu te dai bătut, mai devreme sau mai târziu te vei reîntoarce în locul în care lumea era alcătuită din dragoste și frumusețe: la origini. La origini.

— Salutare, Lin. Asta da surpriză! a strigat Vikram, dintr-un colț al încăperii întunecoase și umede. Cum m-ai găsit? Când te-ai întors?

— Adineauri, am răspuns, din pragul ușilor mari ce dădeau pe terasa dinspre stradă. Unul dintre băieți mi-a spus unde ești. Vino puțin până afară.

— Intră, frate, a spus Vikram, râzând. Hai să-ți fac cunoștință cu *băieții*.

Am șovăit preț de o clipă. Din cauza luminii de afară, nu distingeam decât niște forme vagi în camera întunecoasă. Singurul lucru pe care îl deslușeam erau două raze de soare care se strecurau prin obloanele trase, tăind fumul aromat de hașis și parfumul vanilat de heroină neagră.

Amintindu-mi acea zi, mirosul drogurilor, umbrele, lumina obscură din cameră, m-am întrebat dacă nu cumva instinctul mă oprea să trec acel

prag. Mă întrebam cât de diferită ar fi fost viața mea, dacă aș fi întors spatele și aș fi plecat.

Alegerile pe care le facem sunt ramuri ale arborelui posibilităților. Începând din acea zi, timp de trei anotimpuri musonice, Vikram și necunoscuții din acea încăpere au reprezentat ramurile noi ale unei păduri pe care am împărțășit-o un timp: un codru urban al dragostei, al morții și al învierii.

Ceea ce îmi amintesc limpede din acea secundă de șovăială, pe care am tratat-o cu nepăsare atunci, este fiorul care m-a trecut când mâna umedă a lui Vikram m-a apucat de braț și m-a tras înăuntru.

Un pat imens, așezat la trei metri de zidul din stânga, domina camera mare dreptunghiulară. Pe el se afla un bărbat, mort sau doar adormit, îmbrăcat în pijamale argintii, cu mâinile încrucișate pe piept.

Din câte reușeam să disting, nu dădea semne că ar respira. Doi bărbați, unul în stânga siluetei nemișcate, celălalt în dreapta, ședeau pe marginea patului și pregăteau niște bonguri.

Pe peretele din spatele lor, chiar la capul bărbatului mort sau adormit, era atârnat portretul lui Zoroastru, profetul religiei persane.

Pe măsură ce ochii mei se obișnuiau cu lumina difuză, am observat trei scaune masive, despărțite de trei scrinuri vechi, aranjate de-a lungul zidului din fund, iar pe fiecare stătea așezat un bărbat.

Podeaua era acoperită cu un covor persan mare și scump și cu o mulțime de fotografii ale unor personaje îmbrăcate în costume populare persane. În dreapta mea, față în față cu patul, se găsea un sistem audio hi-fi, pus pe o măsurașă de toaletă cu blatul din marmură. Două ventilatoare de tavan se învârtteau încet, de parcă nu ar fi vrut să deranjeze norii de fum din cameră.

Am ocolit patul, ținându-mă după Vikram, care m-a condus la bărbatul așezat pe primul dintre cele trei scaune. Era străin, ca și mine, dar mai înalt: trupul său deșirat și picioarele lungi se revărsau din scaun de parcă ar fi pluit într-o cadă. Părea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani.

— El este Concannon, m-a informat Vikram, împingându-mă mai în față. Face parte din IRA.

Mâna care a strâns-o pe a mea era caldă, uscată și viguroasă.

— Să-i ia dracu' pe ăia din IRA, a spus bărbatul, cu un puternic accent nord-irlandez. Eu sunt din Ulster. Fac parte din Forța Voluntară din Ulster. Ar fi culmea să mă aștept de la un imbecil necredincios ca Vikram să înțeleagă asta.

Îmi plăcea privirea lui încrezătoare. Nu-mi plăceau cuvintele încrezătoare care îi ieșeau din gură. Mi-am retras mâna, dând din cap în semn de încuviințare.

— Nu-l băga în seamă, mi-a zis Vikram. Spune tot felul de tâmpenii, dar la petreceri nu-l întrece nimeni. Pe bune.

Apoi m-a tras spre cel de-al doilea bărbat. Exact când m-am apropiat de el, tânărul a tras o priză de hașiș din bongul pe care i-l aprinsese cel de-al treilea bărbat. În clipa în care flacăra chibritului a fost aspirată în pipă, a țâșnit o pală de foc din gura pipei și a explodat chiar deasupra capului tânărului.

— *Bom shankar!* a exclamat Vikram, întinzând mâna după pipă. Lin, ți-l prezint pe Naveen Adair. E detectiv particular. Pe cuvântul meu. Naveen, el e Lin, tipul despre care v-am povestit. E medic în mahala.

Tânărul s-a ridicat în picioare și mi-a strâns mâna.

— Sincer vorbind, a zis el cu un zâmbet ironic, nu sunt cine știe ce detectiv. Deocamdată.

— Stai liniștit, i-am răspuns zâmbind. Nici eu nu sunt cine știe ce doctor. Nici acum, nici pe viitor.

Al treilea bărbat, cel care aprinsese bongul, a tras un fum și mi-a întins pipa. L-am refuzat zâmbind, așa că i-a dat-o unuia dintre bărbații așezați pe pat.

— Sunt Vinson, s-a prezentat el, strângându-mi mâna bucuros ca un cățeluș jucăuș. Stuart Vinson. Am auzit o mulțime de chestii despre tine, frate.

— *Orice* cretin a auzit de Lin, a replicat Concannon, luând bongul de la unul dintre bărbații de pe pat. Vikram ne-a făcut capul calendar, de zici că-i amoretat de tine. Lin în sus, Lin în jos, Lin a făcut aia, Lin a făcut ai-alaltă. Ia zi, Vikram, ai apucat să i-o sugi? A fost bun de ceva sau numai gura-i de el?

— Ești culmea, Concannon! a intervenit Vinson.

— Ce-am făcut? a întrebat Concannon mirat. I-am pus și eu omului o întrebare. India e încă o țară liberă, nu? Cel puțin în zonele în care se vorbește engleza.

— Ignoră-l, a spus Vinson, ridicând din umeri ca și când ar fi vrut să își ceară scuze. Nu se poate abține. Suferă de sindromul nesimțirii.

Stuart Vinson era un american cu un fizic solid, trăsături masive și clare și o claie de păr blond, ciufulit, care îi dădea aspectul unui lup de mare, al unui marinar singuratic. În realitate, era traficant de droguri, și chiar unul bunicel. Auzisem de el, așa cum și el auzise de mine.

— El e Jamal, a continuat Vikram, ignorându-i pe Vinson și pe Concannon și prezentându-mi-l pe bărbatul așezat pe partea stângă a patului. Importă marijuana, o macină, o rulează și-o fumează. E Artistul.

— Artistul, a repetat Jamal.

Era un individ uscățiv, cu ochii depărtați și înzorzonat cu tot soiul de amulete religioase. M-am apucat să le număr, hipnotizat de atâtea obiecte sfinte adunate la un loc, și am observat că reprezentau toate cele cinci mari religii ale lumii. De la acestea, mi-a alunecat privirea spre zâmbetul lui.

- Artistul, am zis.
- Artistul, a repetat Jamal.
- Artistul, am zis din nou.
- Artistul, a repetat el.

Aș mai fi spus-o o dată, dacă Vikram nu m-ar fi oprit.

— El e Billy Bhasu, a continuat el prezentările, făcând semn către bărbatul mărunțel și firav, cu o piele gălbuie, care stătea de cealaltă parte a siluetei nemișcate.

Billy și-a împreunat palmele în semn de salut și a continuat să curețe unul dintre bonguri.

— Billy Bhasu e furnizor, m-a informat Vikram. Îți face rost de orice dorești. Absolut orice, de la fete până la înghețată. Încearcă-l. O să vezi că e adevărat. Cere-i o înghețată. Ți-o aduce imediat. Haide, cere-i!

— Nu vreau...

— Billy, du-te și adu-i o înghețată lui Lin.

— Imediat, a zis Billy, lăsând bongul de-o parte.

— Nu-i nevoie, Billy, l-am oprit ridicând o mână. Nu vreau înghețată.

— Dar ești *nebun* după înghețată, a spus Vikram.

— Nu într-atât încât să trimit pe cineva să îmi cumpere. Potolește-te, Vikram!

— Dacă tot e vorba să aducă ceva, a răsunat glasul lui Concannon din întuneric, eu zic să fie și-o înghețată, *și-o fată*. Două fete, de fapt. Și să treacă dracului odată la treabă!

— Ai auzit, Billy? a insistat Vikram.

S-a apropiat de Billy și a început să tragă de el, când o voce adâncă și puternică a răsunat dinspre silueta întinsă pe pat. Vikram a înlemnit, de parcă s-ar fi trezit cu țeava unei puști în față.

— Vikram, omule, a spus vocea, îmi strici toată starea!

— Oh, drace! Drace! *Scuze*, Dennis, a îngăimat Vikram! Îi făceam cunoștință lui Lin cu băieții și...

— Lin, a rostit omul de pe pat, deschizând ochii ca să mă vadă.

Aveau o culoare cenușie, rară, și o strălucire caldă.

— Eu sunt Dennis. Îmi pare bine să te cunosc. Simte-te ca acasă. *Mi casa, es su casa*.

Am făcut un pas în față, am strâns mâna moale pe care mi-o întinsese Dennis, după care m-am retras la capătul patului. Dennis m-a urmărit cu privirea, zâmbindu-mi precum un preot care îți dă binecuvântarea.

— Uau! a murmurat Vinson așezându-se lângă mine. Dennis, frate, mă bucur că te-ai întors printre noi. Cum a fost pe lumea cealaltă?

— Liniște, a răspuns Dennis zâmbindu-mi în continuare. Foarte liniște. Până acum câteva minute.

Concannon și Naveen Adair, tânărul detectiv, au venit alături de noi. Toți ochii erau ațintiți asupra lui Dennis.

— Lin, e o mare onoare să te privească Dennis, mi-a explicat Vikram. S-a lăsat un moment de tăcere, curmat rapid de Concannon.

— *Supertare!* a mârâit Concannon, cu un rânjel răutăcios. De șase luni pierd vremea pe-aici, te fac părtaș la înțelepciunea mea, îți beau whisky-ul și-ți fumez iarba, iar tu nu binevoiești să deschizi ochii decât de două ori. Cum intră Lin pe ușă, cum te zgâiești la el ca la o minune. Eu sunt mai *fraier*, sau ce?

— Chiar ești, frate, a spus Vinson încet.

Concannon a început să râdă în hohote. Dennis s-a strâmbat, deranjat.

— Concannon, mi-ești drag ca o fantomă prietenoasă, dar, zău, îmi strici toată euforia.

— Scuze, amice, a mormăit Concannon.

— Lin, a șoptit Dennis, fără a-și mișca trupul ori capul, te rog să n-o iei ca pe-o impolitețe, dar am nevoie de odihnă acum. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

A întors capul imperceptibil în direcția lui Vikram.

— Vikram, a murmurat pe un ton scăzut, te rog s-o lași mai moale cu gălăgia. Îmi strici euforia. Ți-aș fi recunoscător dac-ai fi mai atent.

— Bineînțeles, Dennis, a bolborosit Vikram. Iertare!

— Billy Bhasu? a continuat Dennis cu blândețe.

— Ce este, Dennis?

— Dă-o-n mă-sa de înghețată!

— Cum adică, Dennis?

— Dă-o-n mă-sa! Azi nu primește nimeni înghețată!

— Am înțeles, Dennis.

— E limpede ce-am zis?

— O dăm în mă-sa de înghețată, Dennis!

— Nu vreau să mai aud cuvântul *înghețată* cel puțin trei luni de-acum încolo.

— Da, Dennis!

— Bun. Jamal, fii amabil și pregătește-mi un bong nou. Unul tare de tot! Unul memorabil! Epocal! Ar fi un gest de compasiune. Aproape un miracol. La revedere, lume, de aici și de dincolo!

Dennis și-a împreunat mâinile pe piept, a închis ochii și și-a reluat poziția de odihnă: o nemișcare mortuară, în care nu respira decât de cinci ori pe minut.

Nimeni nu îndrăznea să se miște sau să spună ceva. Jamal a pregătit în mare grabă un bong epocal. Toți cei prezenți în cameră se uitau la Dennis. L-am tras pe Vikram de cămașă.

— Hai să ieșim de-aici, i-am zis trăgându-l după mine afară. La revedere, lume, de aici și de dincolo!

— Hei, așteptați-mă! a strigat Naveen, ieșind în fugă pe ușa terasei.

Ajunși în stradă, aerul proaspăt i-a trezit pe Naveen și pe Vikram. Au iuțit pasul ca să se țină după mine.

Vânticelul care adia pe culoarul umbrat de clădirile cu trei etaje aducea cu sine mirosul vaselor pescărești din portul Sassoon, aflat în apropiere.

Razele soarelui se revărsau prin spațiile dintre copaci. Pe măsură ce treceam de la umbră la soare, scaldându-mă în căldura albă, simțeam cum pătrunde soarele în mine, pentru ca apoi să mă părăsească de îndată ce intram la umbra copacilor.

Cerul era colorat într-un albastru păcios, asemeni unei sticle aruncate la mal de apele mării. Ciorile călătoreau pe acoperișurile autobuzelor spre zonele mai răcoroase ale orașului. Strigătele ricșarilor răsunau de pretutindeni.

Era genul de zi senină la Bombay, care îi îndemna pe oamenii locului să cânte în gura mare și, trecând pe lângă un bărbat care mergea în direcția opusă, am băgat de seamă că amândoi fredonam același cântec de dragoste indian.

— Ce ciudat, a remarcat Naveen. Amândoi cântați același cântec.

Am zâmbit, pregătindu-mă să mai fredonez câteva versuri, așa cum se procedează la Bombay în zilele în care cerul e de culoarea sticlei albastre, când Vikram m-a întrerupt cu o întrebare.

— Deci, cum a mers? L-ai recuperat?

Unul dintre motivele pentru care nu merg în Goa foarte des este că, de câte ori mă duc acolo, cineva mă roagă să îi fac o favoare. Acum trei săptămâni, când l-am anunțat pe Vikram că plec în Goa, m-a rugat să îl ajut cu ceva.

Lăsase una dintre bijuteriile de nuntă ale mamei sale la un cămătar drept gaj pentru un împrumut. Era vorba de un colier bătut cu rubine micuțe. Vikram își achitase datoria, însă cămătarul refuza să îi înapoieze colierul. Îi spusese să vină personal în Goa ca să îl recupereze. Știind că acesta se teme de Compania Sanjay, banda mafiotă din care făceam parte, Vikram insistase să îi fac o vizită.

Mă achitasem de sarcină, recuperasem colierul, însă Vikram se înșelase cu privire la teama cămătarului față de mafie. Din cauza lui, irosisem o săptămână întreagă, căci mă evitase în repetate rânduri, lăsând mesaje injurioase la adresa mea și a Companiei Sanjay, până când, într-un final, se învoise să îmi înapoieze colierul.

Era deja prea târziu. El era doar un amărât de cămătar, iar mafioții pe care îi insultase erau numeroși. Am apelat la patru băieți din zonă care

lucrau pentru Compania Sanjay. I-am bătut pe gangsterii care îl apărau până când i-am pus pe fugă.

L-am confruntat pe cămătar. Mi-a dat colierul. După care unul dintre băieți l-a bătut în luptă dreaptă și a continuat să îl bată, în luptă mai puțin dreaptă, până când i-a băgat mințile în cap.

— Zi! a insistat Vikram. L-ai recuperat sau nu?

— Poftim, am zis scoțând colierul din buzunarul hainei și întinzându-i-l.

— Uau! Eram sigur că mă pot baza pe tine. Ți-a dat bății de cap Danny?

— Cred că ar fi bine să îl ștergi de pe lista celor de la care împrumuți bani.

— *Thik!* În regulă.

A scos colierul din săculețul de mătase albastră. Sub razele soarelui, rubinele îi scânteiau în palmă precum picăturile de sânge.

— Auziți? a continuat. Merg chiar acum să i-l duc mamei. Vreți să vă duc undeva cu taxiul?

— Mergi în cealaltă direcție, am spus eu, în timp ce Vikram chema un taxi. Eu mă întorc la Leopold's, să-mi recuperez bicicleta.

— Dacă nu te deranjează, a zis Naveen șovăielnic, aș vrea să merg cu tine o bucată din drum.

— Cum dorești, i-am răspuns, privindu-l pe Vikram cum își vâra săculețul albastru în cămașă.

Era pe punctul de a urca în taxi, când l-am oprit și m-am apropiat de el ca să nu fim auziți.

— Ce naiba faci?

— La ce te referi?

— Nu ai cum să mă minți când e vorba despre droguri, Vik.

— Cine-a *mințit*? a protestat el. Fir-ar să fie, am tras și eu câteva fumuri, nimic mai mult. Și ce? Oricum, e marfa lui Concannon. El a plătit, eu doar...

— Ia-o mai ușor.

— Eu o iau mereu ușor. Doar mă cunoști.

— Unii oameni reușesc să renunțe la un viciu, Vikram. Poate Concannon e unul dintre aceștia. Tu nu ești în stare, știi bine.

Mi-a zâmbit și, preț de câteva secunde, mi s-a părut că îl revăd pe Vikram cel de altădată. Acel Vikram care era capabil să plece în Goa după colier, fără ajutorul meu sau al altcuiva. Acel Vikram care nu ar fi lăsat în veci una dintre bijuteriile de nuntă ale mamei sale în mâinile unui cămătar.

Zâmbetul i-a dispărut de pe chip când a urcat în taxi. L-am privit cum se îndepărtează, neliniștit la gândul pericolului ce îl pândea chiar din sufletul său de optimist distrus de iubire.

Mi-am văzut de drum, cu Naveen alături de mine.

— Vorbește întruna despre fata aia, englezoaica, mi-a spus.

— E unul dintre acele lucruri care ar fi trebuit să aibă un final fericit, dar se termină tragic aproape mereu.

— Și despre tine vorbește mult, a continuat Naveen.

— Vorbește mai mult decât trebuie.

— Vorbește despre Karla, Didier și Lisa. Dar cel mai mult vorbește despre tine.

— Vorbește mai mult decât trebuie.

— Mi-a zis că ai evadat din închisoare. Și că te ascunzi de autorități.

M-am oprit.

— Acum *tu* vorbești mai mult decât trebuie. V-ai molipsit cu toții?

— Nu. Stai să-ți explic. L-ai ajutat pe-un prieten de-al meu, Aslan...

— Poftim?

— Un prieten de-al meu...

— Ce tot spui acolo?

— S-a întâmplat într-o noapte, pe lângă Ballard Pier, acum vreo două săptămâni. L-ai ajutat să iasă dintr-o mare belea.

Un tânăr care alerga dinspre Ballard Estate după miezul nopții, o stradă lată mărginită de clădiri încuiate, fără cale de scăpare de urmăritori, tânărul care s-a oprit în lumina lămpilor stradale ce răsfrângeau umbrele copacilor pe asfalt, tânărul care aștepta să își înfrunte urmăritorii de unul singur, pentru ca, o clipă mai târziu, să nu mai fie singur.

— Ce-i cu el?

— A murit acum trei zile. Am încercat să dau de tine, dar erai în Goa. O să-mi asum riscul de a-ți spune acum.

— Ce să-mi spui?

Naveen a tresărit. Îi vorbeam cu brutalitate, pentru că pomenise despre evadarea mea din închisoare și voiam să spună odată ce-avea de spus.

— Am fost prieteni la facultate, a început el. Îi plăcea să umble noaptea prin tot soiul de locuri periculoase. Ca și mie. Ca și *ție*, altminteri nu ai fi fost acolo în noaptea în care l-ai ajutat. Mă gândeam că ai vrea să afli.

— Îți bați joc de mine?

Ne-am oprit la umbra rarefiată a copacilor. Stăteam la doar câțiva centimetri unul de celălalt, înconjurați de vuietul traficului.

— Ce vrei să spui?

— Ai adus în discuție evadarea din închisoare doar ca să-mi povestești despre sfârșitul tragic al lui Aslan? Asta vrei să-mi spui? Ori ești ȋicnit, ori chiar ai un suflet mare.

— Chiar am un suflet mare, a replicat el, ofensat și din ce în ce mai furios. Am un suflet atât de mare, încât nu mi-am imaginat că o să-mi

răstălmăcești cuvintele după bunul plac. Îmi pare rău că te-am deranjat. Nu asta era intenția mea. Îmi cer scuze! Te las în pace.

— Stai! l-am oprit. Așteaptă!

Toată ființa lui emana onestitate: privirea sinceră, ținuta încrezătoare, zâmbetul larg. Unele alegeri sunt pur instinctive. Iar instinctele mele îl plăceau pe acest puști care stătea în fața mea, profund rănit, dar plin de curaj. Nu-mi trezea nicio urmă de suspiciune, iar asta „rareori” se întâmplă.

— Bine, am greșit, am zis ridicând o mână împăciuitoare.

— Nu-i nimic, a spus el recăpătându-și înfățișarea relaxată.

— Bun. Să revenim la Vikram, care ți-a povestit despre evadarea mea din închisoare. E genul de informație care *ar putea* alerta Interpolul și, prin urmare, mă preocupă *mereu*. Înțelegi ce spun, nu-i așa?

Nu era o întrebare, iar el știa asta.

— Să se ducă dracului ăia de la Interpol!

— Ești detectiv!

— Să se ducă dracului și detectivii! E genul de informație care privește un prieten și pe care nu o ascunzi de un prieten, atunci când îți ajunge la urechi. Nu te-a învățat nimeni asta? Am crescut pe străzile astea și știu foarte bine ce înseamnă.

— Noi doi nu suntem prieteni.

— Nu încă, a răspuns Naveen zâmbind.

L-am măsurat cu privirea câteva clipe.

— Îți place să mergi pe jos?

— Îmi place să merg și să vorbesc, a spus strecurându-se odată cu mine prin gloata de pietoni.

— Chiar că-ți place să vorbești, am observat.

— Și să merg pe jos.

— Spune-mi trei povești scurte potrivite pentru o plimbare.

— Bine. Prima poveste.

— Să fie despre Dennis.

— Știi ce e comic? a spus Naveen râzând și ferindu-se de o femeie care purta pe cap o legătură mare de hârtii. Și eu tot azi am intrat acolo prima oară. În afară de ceea ce ai văzut cu ochii tăi, nu pot să-ți spun decât lucruri pe care le știu din auzite.

— Zi-le!

— Și-a pierdut ambii părinți – o mare lovitură pentru el, din câte se pare. Erau putred de bogați. Dețineau patentul pentru nu știu ce chestie care valora o căruță de bani. Șaizeci de milioane care au ajuns în buzunarul lui Dennis.

— Camera aia nu arăta deloc de șaizeci de milioane de dolari.

— Își ține banii într-un cont, mi-a răspuns Naveen, cât timp el e în transă.

— Adică zace pe un pat.

— E mai mult decât atât. Dennis intră într-o stare de Samadhi când doarme. Își încetinește respirația și bătaile inimii aproape complet. Sunt momente, destul de dese, în care practic e ca și mort.

— Faci mișto de mine, domnule detectiv!

— Chiar deloc, a râs Naveen. Mai mulți doctori i-au semnat certificatul de deces în decursul ultimului an, dar Dennis s-a trezit de fiecare dată. Jamal, Artistul, le ține ca pe-o colecție.

— Bun. Deci, uneori, Dennis e ca și mort. Mi-e milă de preotul și de contabilul lui.

— Cât timp e în transă, averea lui Dennis e administrată de un împu-ternicit, care îi dă suficienți bani cât să cumpere apartamentul pe care l-ai văzut și să beneficieze de îngrijirea necesară în starea de transă.

— Ai auzit toate astea sau ai făcut și tu săpături?

— Un pic din fiecare.

— Oricum ar fi, am zis oprindu-mă puțin ca să las o mașină să dea cu spatele, cert este că n-am văzut pe nimeni să zacă mai confortabil decât el.

— Sunt perfect de acord cu tine în privința asta, a spus Naveen, cu un rânjet amuzat.

Am căzut amândoi pe gânduri preț de câteva secunde.

— A doua poveste?

— Concannon, am zis, reluându-mi drumul.

— Face box la sala la care merg și eu. Nu-l cunosc prea bine, dar îți pot spune două lucruri despre el.

— Care sunt alea?

— Are un croșeu de stânga redutabil, dar care îl lasă descoperit dacă ratează lovitura.

— Zău?

— Serios. Aplică o lovitură cu stânga, una cu dreapta, apoi vine cu croșeul de stânga care îl lasă complet expus, dacă nu este atent. Avantajul lui: e rapid și rareori ratează. E chiar foarte bun!

— Și al doilea lucru?

— E singurul tip din câți cunosc care mi-a făcut intrarea la Dennis. Dennis ține enorm la el. Pentru el, a stat treaz mai mult decât pentru oricine altcineva. Umblă vorba că ar vrea să îl înfieze legal. E destul de dificil, deoarece Concannon e mai în vârstă decât Dennis și nu știu dacă există vreun precedent legal prin care un indian să fi adoptat un alb.

— Cum adică „ți-a făcut intrarea“?

— Mii de oameni și-ar dori să fie primiți în audiență la Dennis când este în transă. Lumea crede că, fiind *temporar* mort, poate comunica cu cei care sunt morți *pentru totdeauna*. Aproape nimeni nu are voie să intre la el.

— Decât dacă te duci până acolo și bați la ușă.

— Nu pricepi cum stau lucrurile. Nimeni n-ar îndrăzni să meargă la el acasă și să-i bată la ușă când este în transă.

— Fii serios!

— Asta până când o va face cineva.

— Am discutat deja despre Dennis, am zis oprindu-mă pentru a lăsa să treacă o ricșă de patru persoane. Să revenim la Concannon.

— Cum spuneam, face box la sala la care merg și eu. Participă la lupte de stradă. Nu știu prea multe despre el. Pare băiat de gașcă. Îi place să petreacă.

— Mamă, și ce slobod e la gură! Mă gândesc că un om de vârsta lui nu își dă drumul chiar așa la gură decât dacă e foarte sigur pe sine.

— Crezi că ar trebui să ne ferim de el?

— Doar să avem grijă să nu-l călcăm pe bătăături.

— Trecem la a treia poveste? a întrebat Naveen.

Am ieșit de pe strada pe care merseserăm până atunci și am făcut câțiva pași pe trotuarul îngust de o palmă.

— Încotro mergem? a întrebat ținându-se după mine.

— Mă duc să-mi cumpăr un suc.

— Suc?

— E caniculă. Ce ți se pare așa de ciudat?

— Nimic. Super! Îmi plac sucurile.

Treizeci și nouă de grade Celsius la Bombay, suc rece de pepene, ventilatoare care mai că te loveau în cap, date la viteza a treia: raiul pe pământ.

— Ia zi, chiar ești *detectiv particular*?

— Mda. Am început oarecum accidental, și iată că se împlinește un an de când fac meseria asta.

— Ce fel de accident poate face pe cineva să devină detectiv particular?

— Eram student la Drept, a spus Naveen zâmbind. Am fost cât pe-acum să termin. În ultimul an, mă documentam pentru o lucrare despre detectivii particulari și impactul lor asupra sistemului judiciar. Am devenit atât de pasionat de munca de detectiv, încât m-am lăsat de facultate ca să-mi încerc norocul în acest domeniu.

— Și cum merge treaba?

A pufnit în râs.

— Divorțurile sunt mai curate decât bursa și mult mai previzibile. M-am ocupat de câteva cazuri de divorț, după care m-am oprit. Mai eram cu un tip care mă învăța cum merg lucrurile. Se ocupa de divorțuri de

treizeci și cinci de ani și îi plăcea la nebunie. Mie, nu. Bărbații însurați își înșală nevestele de când e lumea. Parcă trăiam aceeași poveste tristă la nesfârșit.

— Și de când ai renunțat la domeniul bănos al divorțurilor?

— Am găsit două animale de companie pierdute, un soț dispărut și o cratiță furată. În mod evident, clienții mei – Să le dea Dumnezeu sănătate! – sunt mult prea leneși ori prea bine-crescuți ca să își rezolve singuri problemele.

— Dar îți place să fii detectiv. E palpitant, n-am dreptate?

— Ideea este că, la final, descoperi tot adevărul. Ca avocat, cunoști doar o versiune a poveștii. În meseria de detectiv ai acces la toate, chiar dacă nu investighezi decât cazul unei cratițe furate. Afli adevărul înainte să apuce cineva să te mintă.

— Ai de gând să te ții de asta?

— Nu știu, a spus el, evitându-mi privirea. Depinde cât de bine îmi merge.

— Sau cât de prost.

— Ai dreptate.

— Uite-așa, am ajuns deja la a treia poveste. Naveen Adair, detectiv particular irlandez-indian.

A râs și, când a deschis gura, dinții albi i s-au acoperit de o spumă fină care s-a topit rapid.

— Nu sunt prea multe de spus.

— Naveen Adair! am rostit eu apăsător. Care dintre jumătățile tale ți-a dat mai multe bătaii de cap, cea irlandeză sau cea indiană?

— Sunt prea englez pentru indieni, a spus el, și prea indian pentru englezi. Tata...

Pentru prea mulți dintre noi, „tată” nu reprezintă decât un tărâm plin de creste colțuroase și văi pierdute. Am urcat pe una dintre acele creste, alături de el, așteptând să își reia povestea.

— După ce a părăsit-o pe mama, am rămas pe străzi și așa am trăit până când am împlinit cinci ani. Nu-mi aduc aminte prea multe din perioada aceea.

— Ce s-a-ntâmplat?

Și-a îndreptat privirea către forfota colorată și tumultuoasă a străzii.

— Tata s-a îmbolnăvit de tuberculoză, a spus tânărul detectiv. A lăsat un testament prin mama devenea moștenitoare. Reușise cumva să strângă o adevărată avere, așa că ne-am trezit brusc bogați și...

— Totul s-a schimbat.

S-a uitat la mine, simțindu-se parcă vinovat că îmi împărtășise mai mult decât s-ar fi cuvenit.